

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Kossuth Lajos-
utca 37. szám Ide intézendő
a lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Felelős szerkesztő: Dr. TERHES SÁMUEL.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Deák Ferencz-u.
8. sz. a. a könyvkereskedésben
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata 12 fillér.
Többzsöri hirdetésnél árked-
vezmény.

Nyilttér:

Egy sor 40 fillér

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

Nemzetiségi izgatók.

Az országos lapok hirt adtak már arról, hogy a nyitrai nemzetiségi bűnpör vádlottait, a nyitrai királyi törvényszék több napi tárgyalás után súlyosan elítélte.

Altalában az egész bűnpör anyaga nagyon sok figyelemre méltó és jelentős tanulságot hozott felszínre; bennünket gömörieket pedig különösen azért is érdekel közelebbről, mert a fővádlottak közül a két dr. Markovics idevaló, ráhói születésű, intelligens, művelt — ám sajnos: egyszermind megtevélyedett — úri ember. Papi családból valók. Egyik ügyvéd, a másik orvos. Partnerük, a harmadik elítelt, szintén a művelt társadalom tagjai közül való: pap. Csulik Lajos ág. ev. lelkész.

Mindhárom perfekt beszél magyarul. Hiszen magyar iskolákban tanultak valamennyien. De azért érezni egy se érez magyarul. A hogy az ügyész mondotta a vádbeszédben: „Ez a triász valószínű közkereseti társaság; a magyar nyelv és magyar állam ellen való gyűlöletre alapítva“

A sok között ez az egyik és nagyon szomorú tanulság — Ime: a magyar iskolák leg-hazafiasabb irányú működése és nevelő törekvése is meddő maradhat egyes olyan növendékek lelkében, a kik az iskola falain kívül talán a családi környezetben, vagy később a férfi korban olyan életiskolába kerülnek, mely az igazság helyett hazugságot, hazaszeretet helyett utópikus ostoba és beteges ábrándokat csepegtet szívükbe.

Az egész tót nemzetiségi fészkelődésnek kiindulási pontja és ürügye nem más, mint valóban mondva csinált hazugság. Az ő agitátorai ugyanis állandóan azt, a tenyek által folyton megczáfolt silány állítást híresztelik a hiszékeny nép előtt, hogy a magyarok elveszik a tótok nyelvént. Holott csak annyi az igaz, hogy meg akarjuk őket tanítani magyarul is, a minnek a hol sikerült, még nem vallotta kárát egyetlen egy tót sem. De azért, a kinek nem tetszik, hát akár egész életében se beszéljen egy szót se magyarul. Itt az élő pelda maga Csulik Lajos ág. ev. lelkész ur, a ki — bár teljesen bírja a magyar nyelvet — a bűnpör tárgyalása alatt is kihívóan mindig tótul szónokolt. Persze: ez csak gyerekeskedés volt tőle. Komoly, férfias magatartásnak nem lehet minősíteni. Nem is vette senki se komolyan. Engedtek: hadd játssza el kised gyermekjátékait, beszélhet itt Magyarországon akár csagatáj nyelven is, ha van rá tol-mács.

Nincs a föld kerekésége ország, a hol a polgárok szabadsága annyira tiszteletben tartat-nék, mint éppen Magyarországon.

Nézzük csak Angliát Irországgal, Német és Oroszországot a lengyelekkel szemben!

És éppen ezért mondhatjuk, hogy a tót nemzetiségi, pláne, a hogy Markovicsék mondták: „nemzeti“ párt vezérmembereinek mozgolódása már nem is bűn, hanem még ennél is több: egyenesen — ostobaság.

Mit akarnak ezek az emberek tulajdonképpen? Azt talán maguk sem tudják. Külön tót nemzet nincs. Törvény szerint csak egy nemzet van Magyarországon: a magyar. A nemzetiségeket csak mint társadalmi csoportokat lehet elismerni az egységes magyar nemzet és állam keretében. A ki ennek ellenkezőjét vallja: az izgatást követ el a magyar állam ellen, (tehát államfogházba jut, mint Markovicsék), de még ostobaságot is, mert nem tudja meg csak megközelítőleg se urát adni izgatásának, nem tud becsületesen, őszintén felelni egyik agitátor se arra a kérdésre, hát tulajdonképpen miért is

mozgolódnak, lázonganak és lázitanak? Mi a céljuk? Csak nem külön Tótország? Hol, miből? — A csehekkkel való egyesülés? . . .

Hiszen ők maguk tagadják mindezt, hogy ez volna a céljuk. Most ebben a bűnpörben is váltig azt hangoztatták, hogy ők a magyar államnak hűséges fiai.

Tehát csak éretlen gyerekes fészkelődés az egész! Legfőleg talán egyeseknek — kenyérkereset. Üzlet, a mely jól jövedelmez. Olyanforma, mintha a csínytevő mas gyerek összebeszélne az üveges boltossal, hogy időnkint beveri az urak ablakait, a haszonból aztán majd osztzkodnak. A háztulajdonosok boszankodnak és ha a tettest megcsipik: akkor aztán a tettes tagad. „Én nem voltam, én nem tettem.“

Igy volt ebben a pörben is. Hiába bizonyítottak tanuk, irasok. A tettesek — tagadtak. Verték a mellüket, hogy ők nem tettek, nem laktak, nem szóltak semmit. Ok igaz hű fiai a magyar hazának.

Akárcsak a csínytevő iskolás gyermekek!

Hát ebből az a tanulság ismet, hogy az ilyen „hazaáruló“ nem veszedelmesek — a hazara nézve, csakis a saját népükre, amelyet pusztán csak saját önző céljaikra kihasználni akarván, mákonynyal, maszlaggal itatnak-estetnek, hogy aztán oda vihessék a kőválygó tömeget, a hová nekik tetszik. — Ki hinné például, hogy ezek a Markovicsok, a kik a tót népgyűléseken a magyar állam nyelvi szettagolását hirdették, a tót nepet a magyar elleni gyűlöletre izgatták, a törvényszék előtt pedig váltig a magyar állam igaz hű fiainak vallották magukat, — hogy ezek a Markovicsok a köznapi életben a vagujhelyi tót népbanknak (Pomoznicá-nak) az igazgatói és ügyészei! Tudjuk hát, hogy az ilyen önzetlen tót nemzetieskedés némi anyagi haszonnal is jár, kivált ha a bank könyveleijének neve alatt még „Povarszke Noviny“ czim alatt népboldogító lapot is szerkesztenek, hogy így a hazafias eszmék annál inkább terjedhessenek! . . .

Szegény becsületes jó tót nép, mennyire visszaélnék a te jószágoddal, hiszékenységeddel a te saját — apostolaid!

Izgatnak, ámitanak csak azért, hogy felzaklatott lelki állapotodban saját önző céljaikra annál könnyebben felhasználhassanak.

Hát az ilyen „apostolok“-kal csakugyan el kell már egyszer banni alaposan. Nem kell belőlük martirokat csinálni, de el se kell nézni és kiváltképp nem szabad „eltussolni“, elsimitani a visszaéseiket, hanem le kell őket leplezni nyiltan, pellengére állítani és megbüntetni. Az ablakverő varga-inasokat nem szokás felakasztani, de bizony ha megcsipjük ökelméket — hiába tagadnak és ficzánkolnak — megfricskázjuk, megvirgácsoljuk és megczibáljuk a füleiket.

Igy kell ezekkel a nemzetiségi csínytevő suszterinasokkal is, a kiknek most az utóbbi időkben nagyon felnyíltott a szemük és ki tudja miért — miért nem, nekibátorodva itt is, ott is gyűlöletre izgatnak a magyar nyelv és magyar állam ellen.

Nálunk Gömörben szerencsére kevés ilyen lelketlen izgató akad, vagy legalább kevés mer nyiltan fellépni, de akiket megcsiptünk: azok azon mód el is vették megérdemelt büntetéseiket, ha nem is a polgári de legalább az ág. ev. egyház hazafias alkotmányának törvényei szerint, a melyek nem tűnnek pánszlávizmust és így nem tűnnek olyan fértiakat sem, mint amilyenek Engler és Krafta lelkész urak voltak, kiket tavaly ugratott meg innét a gömöri esperesség fegyelmi hatósága.

Hát így is kell: a csínytevő nemzetiségi inasgyerekeket meg kell virgácsolni, az egyháziaikat az egyházi fenytéssel (mint Engleréket) a

világiakat az állami törvények erejével, mint most Markovicsékat.

A becsületes jó tót nép érdekében kell ezt úgy tenni, a mely a maga egészében mindig hű és igaz testvére a magyarnak, csak holmi lelketlen izgatók próbálgatják őket elszakítani tőlünk, és felzavarni érzelmeiket, rosz utra vezetvén a hiszékeny tömeget, mely aztán később öntudatra ébredve, karvallottan látja be, hogy csak maga-magának ártott, mikor hitt az ámitók beszédének.

Az ilyen Markovics-féle perek és ítéletek nyitják fel legjobban a nép szemét. Ezért tehát csak rajta, példát kell szolgáltatni mindenfelé. A vásott kölyköket — ha megérdemlik — meg kell fenytíteni! —r.—l.

A kaszinó közgyűlése.

Még sohasem tapasztalt érdeklődés mellett folyt le e hó 8-án a kaszinó közgyűlése, melynek különös érdekességet kölcsönzött a tisztikar és a választmány megalakítása. Leginkább az volt az oka, hogy a kaszinó eddig beiratkozott 165 tagja közül mintegy 90 jelent meg.

Az összegyűlteket d. u. 3 órakor Kubinyi Aladár elnök meleg szavakkal üdvözölte, mire alkalmi elnökül Baksay István kir. tanácsost választották meg, ki a közgyűlést megnyitotta.

Erre Kubinyi Aladár általános figyelem mellett tartotta következő megnyitó beszédét:

Tisztelt Közgyűlés!

A kaszinó 1902. évi beléletéről következőkben van szerencsém évi jelentésemet előterjeszteni:

A kaszinó élete a múlt évben nyugodt, zavartalan volt.

Bár a tagok száma az előző évekhez képest nem változott, most is 170—180 között hullámzik; mégis észre lehetett venni, hogy bizonyos érdektelenség kapott lábra, hogy a helyiségek látogatottsága megcsökkent.

Ez a tünet összefügg azzal az általánosan tapasztalható érdektelenséggel, azzal az általánosan közönyösséggel, a mely ma társadalmi és közéletünket jellemzi.

De nem lehet tagadni az összefüggést azzal sem, hogy helyiségeink ma már az igényeknek meg nem felelnek, különösen a szellőztetés hiánya sokakat visszatart; mert a füsttelleggel telített helyiségek kellemes tartózkodási helyül nem szolgálhatnak.

A kaszinói élet telélenkítésére irányzott törekvések sem vezettek kívánt sikerre, a mulatságokat erőszakolni nem lehet, nagyon meggondolandó, hogy a mai nehéz viszonyok között tagjainknak ilyen önmegadóztatása nem járna-e túlságos teherrel?

Igaz, hogy a testvér társadalmi egyesület — a polgári kör élete élénkebb, — de ne feledjük azt, hogy a mi tagjaink ott állanak az ő hátuk megett, de mi az ő tagjaik ilyen támogatására nem számíthatunk, nem azért, mintha nem akarnák, de mert a viszonyok nem engedik.

Az igazgatóság zajtalan munkáját folytatta; azt a czélt, a mit kitűzött elérte; erőt gyűjtött, ma 9699 kor. 52 fillér vagyon áll rendelkezése alatt, melynek összegében az 5 db. takarékpénztári részvény egyenkint csak 400 koronájával van számítva, a kaszinó fejlesztését most már gyorsabb tempóban meg lehet kezdeni.

Az előintezkedések megtörténtek arra, hogy a régi pénzügyigazgatósági épület emeleti részét a várostól bérbé vehetjük.

Megtörténtek az előmunkálatok, a költségcsapítások a szükséges átalakításokra is.

Ezeket a kérdéseket az igazgatóság előbbre csak azért nem vitte, mert mandátuma lejárt, nem akarja utódjának kezét megkötni és mert idő van a további előkészítésre, a mennyiben ez év ősze előtt úgy sem történhetnék meg az áthelyezkedés.

Azok az értékesebb butodarabok, a melyek bármely más helyiségbe átvihetők, kijavítottak; e czimen 448 kor. 60 fillér kiadás merült fel.

Minden értékkel bíró magyar lapot és folyóiratot hordatunk, e szerint kiadásunk 780—800 korona között váltakozik.

Rendeztük majd 2300 munkából álló nagyon értékes könyvtárunkat, beolvasztásával a Sárközy könyvtárnak; e czimen 1004 kor. 14 fillért adtunk ki, és még 750 korona kiadás vár reánk, a mely könyvek kötése után állt elő.

Ez értékes könyvtár elkerülhetlenné tette, hogy annak szakszerű kezelését biztosítsuk, könyvtárnokul buzgó és fáradhatlan tagtársunk Zachar Gusztávot sikerült megnyerünk.

